

לקוטי תורה • פרשת חקת • מאמר 11

ביאור ע"פ על כן יאמרו המושלים באו חשבון

ביאור על הפסוק "על כן יאמרו המושלים: בואו חשבון"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/chukas/11](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/chukas/11)

1 ביאור ע"פ על כן יאמרו המושלים באו חשבון

ביאור על הפסוק "על כן יאמרו המושלים: באו חשבון"

2 ושרש הדברים בפ"י וענין חשבוננו של עולם הוא על פי מה שכתוב בזהר פרשה פקודי (דרכ"ה סע"ב סוף

עמוד ב) ת"ח [תא חז"ל] אית מדידו טמיר וגניז.

שרש הדברים, במשמעותו ובתוכנו של "חשבוננו של עולם", הוא על פי מה שכתוב בזהר, פרשת פקודי (סוף דף רכ"ה ע"ב): "בוא וראה: יש מדידה נסתרת ונעלמת;

ואית חושבן דקיימא אגניזו טמיר וגניז והוא בחי' קו המדה וכן בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] פרשה וירא פי' חשבון אבא מחשבה עילאה ה"ג [חמש גבורות] דאבא כו'

ויש חשבון העומד בהסתר, נסתר ונעלם". זוהי בחינת קו המידה. וכן בליקוטי תורה של האריז"ל, פרשת וירא, מבואר: "חשבון הוא אבא, מחשבה עילאה; חמש גבורות דאבא" וכו'.

ועיין במא"א [במאורי אור] אות חי"ת סעיף ע"ה [עליו השלום] כי הגבורות הם נותנים קצבה ומדה לכל סדר השתלשלות. כמה יהיה גילוי אלקות בכל עולם לפי ערכו ותכונתו.

ועיינו במאורי אור, אות חי"ת, סעיף ע"ה: הגבורות הן שנותנות קצבה ומידה לכל סדר ההשתלשלות — כמה גילוי אלקות יהיה בכל עולם, לפי דרגתו וטבעו.

3 והנה ידוע כי גילוי אור א"ס ב"ה הוא ע"י התלבשותו בספ"י [בספירה / בספירות] חכמה שהוא בחי' אין

וביטול משא"כ ביש אין אור א"ס מתגלה

ידוע שגילוי אור אין סוף, ברוך הוא, נעשה באמצעות התלבשותו בספירת חכמה, שהיא בחינת אין וביטול; ואילו במקום שיש תחושת ישות, אור אין סוף אינו מתגלה,

כי אין אני והוא כו' וע"כ חשבוננו של עולם כמה יהיה הגילוי בכל עולם זהו לפי ערך התגלות החכמה כי האמת שכולם בחכמה עשית

שהרי "אני והוא אין יכולים לדור בעולם" וכו'. לכן "חשבון העולם" — כמה גילוי יהיה בכל עולם — נקבע לפי מידת הגילוי של חכמה. האמת היא ש"כולם בחכמה עשית";

אך אין התלבשות החכמה בכולם בשוה ובמקום שהחכמה מרובה שם הוא מדרגה היותר עליונה ובמקום שמתמעט ומתצמצם נעשה למטה מטה כו'

אלא שהתלבשות חכמה אינה שווה בכולם: במקום שבו החכמה מרובה נמצאת המדרגה העליונה יותר, ובמקום שהיא מתמעטת ומצטמצמת, המדרגה נעשית נמוכה יותר ויותר וכו'.

והשוקל בחי' חכמה הוא ענין קו המדה כמו שכתוב במ"א על פי מאמר הרע"מ [הרע"א מהימנא] ר"פ תשא אבנא למשקל בה דא יו"ד כו' וזהו ענין חשבוננו של עולם.

והגורם הקובע את שיעורה של בחינת חכמה הוא ענין קו המידה, כפי שנתבאר במקום אחר על פי דברי רע"א מהימנא בתחילת פרשת כי תשא: "אבן לשקול בה — זו יו"ד" וכו'. וזהו ענין "חשבון העולם".

4 והנה בעולם הזה שהוא העולם היותר אחרון מצד סדר ההשתלשלות וחושך כפול ומכופל שמצד סדר ההשתלשלות מתמעט מאד גילוי החכמה וההשגה כו'

והנה, העולם הזה הוא ההסתר האחרון ביותר מצד סדר ההשתלשלות, וחושך כפול ומכופל; שכן מצד סדר ההשתלשלות, גילוי החכמה וההשגה מתמעט מאוד וכו'.

הנה הוא עולם המעשה להמשיך בו גילוי אור א"ס ב"ה למעלה מההשתלשלות והגילוי שבעולמות העליונים

והוא עולם המעשה, שבו נמשכת התגלות של אור אין סוף ברוך הוא, למעלה מההשתלשלות ומהגילוי שבעולמות העליונים.

והיינו על ידי מתן תורה שהתורה שרשה ויסודתה בהררי קדש חכמה עילאה ממש אשר על זה אמרו אורייתא וקב"ה [וקודשא בריך הוא] כולא חד מה שאין כן גילוי החכמה בעולמות עליונים הוא רק הארה מבחי' חכמה עילאה.

והיינו על ידי מתן תורה, שכן שורשה ויסודה של התורה הם ב"הרים הקדושים" — החכמה העילאה עצמה. על כך אמרו: "התורה והקדוש ברוך הוא כולא חד"; ואילו גילוי החכמה בעולמות העליונים הוא רק הארה מבחינת חכמה עילאה.

5 ואי לזאת על ידי עסק התורה ממשיכים למטה גילוי מלמעלה מסדר השתלשלות וזהו ונחשב חשבוננו של עולם להמשיך ברכה והמשכה ממקור בחי' חשבון דקו המדה מחשבה עילאה כו'

בהתאם לכך, באמצעות העיסוק בתורה ממשיכים למטה גילוי שמעל לסדר ההשתלשלות. וזהו "ונחשב חשבוננו של עולם": להמשיך ברכה ושפע ממקור בחינת חשבון קו המידה, המחשבה העליונה וכו'.

ועפ"י [ועל פי זה] יש לומר ג"כ פי המושלים כפשוטו לשון משל והיינו כי התורה נקרא משל הקדמוני ועל פי זה אפשר להסביר גם את "המושלים" כפשוטו, מלשון משל. כלומר, התורה נקראת "משל הקדמוני",

שהיא משל ולבוש לבחי' קדמונו של עולם שהתגלותו הוא על ידי התורה שהיא חכמה עילאה כנ"ל וכמו שכתוב בד"ה חייב אינש לבסומי בפוריא ע"ש מענין זה.

שהיא משל ולבוש לבחינת קדמונו של עולם, שגילוי הוא באמצעות התורה, שהיא חכמה עילאה, כנזכר לעיל. וכמו שכתוב כמאמר הפותח במילים "חייב אינש לבסומי בפוריא"; עיינו שם בעניין זה.

ולכן על ידי זה בואו ונחשב חשבוננו של עולם וכן"ל. וכמ"כ [וכמו כן] על ידי קיום המצות.

ולכן באמצעות זה "בואו ונחשב חשבוננו של עולם", כנזכר לעיל. וכך גם באמצעות קיום המצוות.

6 והנה בענין מצות ל"ת [לא תעשה] מבואר למעלה שע"י אתכפיא סט"א [סטרא אחרא] אסתלק יקרא דקב"ה

[דקודשא בריך הוא] בכולהו עלמין. וכן על ידי מ"ע [מצות עשה] דהנה במצות צדקה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] כל פרוטה מצטרפת לחשבון גדול.

והנה, בעניין מצוות לא תעשה, הוסבר לעיל שעל ידי "אתכפיא סטרא אחרא — כשהסטרא אחרא נכפית — אסתלק יקרא דקודשא בריך הוא בכולהו עלמין", כלומר, כבודו של הקדוש ברוך הוא מתעלה בכל העולמות. וכן גם על ידי מצוות עשה; שהרי על מצוות הצדקה אמרו חז"ל: "כל פרוטה מצטרפת לחשבון גדול".

כי הנה בחי' מל' דאצילות נקרא חשבון וכמ"ש בזהר פרשה פנחס (דרי"כ ע"ב) וחשבון דא הוא עלמא דתליא בדבורא.

שהרי בחינת מלכות דאצילות נקראת "חשבון", כפי שנאמר בזהר, פרשת פינחס (רי"כ ע"ב): "וחשבון דא הוא עלמא דתליא בדיבורא".

כי הנה התחלקות החיות מאור א"ס לכל העולמות ברבוי התחלקות המדרגות היש מספר לגדודיו ואין ב' ברואים שוים זהו מבחי' דבור העליון משינוי הצירופים.

שהרי חלוקת החיות מאור אין סוף לכל העולמות, בריבוי רב של מדרגות — "היש מספר לגדודיו" — וכך אין שני נבראים שווים, נובעת מבחינת הדיבור העליון, משינוי צירופי האותיות.

וכמ"ש במ"א בפרשה וארא ע"פ וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו הוי' וע"פ ויעש דוד שם באגה"ק [באגרת הקודש].

כפי שנכתב במקום אחר, בפרשת וארא, על הפסוק "וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו הוי'", וכן על הפסוק "ויעש דוד שם", באגרת הקודש.

ולכן בחי' המלי' שהוא בחי' הדבור עליון שם הוא החשבון וכמ"ש המוציא במספר צבאם לכולם בשם יקרא וע' מזה בזהר בראשית (דף ב' ע"א)

ולכן בחינת המלכות, שהיא בחינת הדיבור העליון, היא מקום החשבון, כפי שנאמר: "המוציא במספר צבאם לכולם בשם יקרא". ועיינו בעניין זה בזהר, בראשית (דף ב' ע"א).

וכתיב מונה מספר לכוכבים והוא בחי' התפשטות החיות בבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] לכל חד וחד כראוי לו לפי מזגו ותכונתו וזהו ענין בריכות בחשבון.

ונאמר: "מונה מספר לכוכבים". זוהי בחינת התפשטות החיות בבחינת ממלא כל עלמין, לכל אחד ואחד כפי הראוי לו, לפי מזגו ותכונתו. וזהו "ענין בריכות בחשבון".

ועיין מה שכתוב בד"ה וספרתם לכם בענין שעורה שעור ה' ובד"ה וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר כו'.

ועיינו במה שנכתב במאמר המתחיל "וספרתם לכם" בענין שעורה — שיעור ה', וכן במאמר המתחיל "וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר" וכו'.

וז"ש [וזהו שכתוב] בזהר פרשה פקודי (דרכ"ה ע"ב) ואית ליה לבר קדש אחרא לתתא דקיימא תחותיה וקאים בחושבנא כו'

וזהו שנאמר בזהר, פרשת פקודי (רכ"ה ע"ב): "ואית ליה לבר קדש אחרא לתתא דקיימא תחותיה וקאים בחושבנא" וכו'.

והיינו בחי' מלי' דאצילות מקור דבי"ע כו' ע"ש וע' מ"ש לקמן ע"פ מי מנה כו' ומספר כו'.

כלומר, בחינת מלכות דאצילות, שהיא המקור של בריאה, יצירה ועשיה וכו'; עיין שם. וראה גם מה שכתוב בהמשך על הפסוק "מי מנה" וכו', "ומספר" וכו'.

והנה כ"ז [כל זה] החשבון הוא התחלקות החיות לריבוי הנבראים וע"ז נאמר מה רבו מעשיך. אבל חשבון גדול הוא כמ"ש הללוהו כרוב גודלו.

והנה, כל החשבון הזה הוא חלוקת החיות, המביאה לריבוי הנבראים; ועל כך נאמר: "מה רבו מעשיך!" אבל החשבון הגדול הוא כמו שכתוב: "הללוהו כרוב גודלו".

כי גודלו היינו התגלות אור א"ס ב"ה ממש מבחי' סוכ"ע וכרוב גודלו היינו שיש בזה ג"כ ריבוי כי "גודלו" הוא התגלות אור אין סוף ברוך הוא עצמו, מבחינת סוכב כל עלמין; ו"כרוב גודלו" פירושו שגם בזה יש ריבוי

בחי' גבוה מעל גבוה וכוונת שמה שעכשיו הוא סוכב ומקיף יומשך לע"ל [לעתיד לבוא] בבחי' פנימי ויומשכו מקיפים עליונים גבוהים יותר כו'

של מדרגות, זו למעלה מזו. כידוע, מה שכעת הוא בבחינת אור מקיף וסוכב יימשך לעתיד לבוא בבחינת אור פנימי, ויימשכו אורות מקיפים נעלים וגבוהים יותר וכו',

וכמ"ש במ"א ע"פ והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול כו' והמשכה זו הוא מבחי' שמו הגדול. וכמו שכתוב במקום אחר על הפסוק "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול" וכו'. המשכה זו היא מבחינת "שמו הגדול".

7 וזהו ענין חשבון גדול התגלות בחי' רוב גודלו ריבוי האורות עליונים. והמשכה זו הוא ע"י המצות

וכמ"ש זורע צדקות מצמיח ישועות בחי' ש"ע [ש"ע (370)] נהורין אשר נמשכים מבחי' חשבון גדול

וזהו ענינו של "חשבון גדול": גילוי הבחינה של "רוב גודלו", ריבוי האורות העליונים. והמשכה זו נעשית באמצעות המצוות, ככתוב: "זורע צדקות מצמיח ישועות" — בחינת ש"ע נהורין, הנמשכים מבחינת חשבון גדול.

ולכן ג' בחי' חב"ד [חכמה בינה ודעת] הם כל אי כלול ממאה וזהו השי"ן וגם ז"ת [ז' תחתונות] כל אי כלול מיו"ד

לכן שלוש בחינות חב"ד כוללות כל אחת מאה, וזהו שי"ן [300]; ושבע התחתונות כוללות כל אחת עשר,

וזהו העי"ן וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שער א"א פט"ו [פרק ט"ו / פרשה ט"ו] והרמ"ז [והרב משה זכות] פרשה

בראשית (בדף ד' סע"ב [סוף עמוד ב]) דהיינו בחי' ריבוי האורות כו'

וזהו עי"ן [70], כמו שכתוב בעץ חיים, שער אריך אנפין, פרק ט"ו, ובדברי הרמ"ז (רבי משה זכות), פרשת בראשית (בסוף דף ד' ע"ב): היינו בחינת ריבוי האורות וכו'.

וע"ש בע"ח [בעץ חיים] בשם האדרא (דק"ח ע"ב) שהם בחי' ש"ע רבוא נהורין. ועמ"ש מענין חשבון גדול
בביאור ע"פ וספרתם לכם ובד"ה והיה לכם לציצית.

ועיינו שם בעץ חיים בשם האידרא (דף קכ"ח ע"ב), שהם בחינת ש"ע רבוא נהורין. ועיינו במה שנכתב בעניין חשבון
גדול בביאור על "וספרתם לכם", וכמאמר המתחיל "והיה לכם לציצית".

וזהו ענין בואו חשבון דקאי על המצות כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] ונחשב חשבוננו של עולם
הפסד מצוה כנגד שכרה כו'

וזהו ענין "בואו חשבון", המתייחס למצוות, כדברי חז"ל: "ונחשב חשבוננו של עולם: הפסד מצוה כנגד שכרה"
וכו';

דהיינו כמו בצדקה כל פרוטה מצטרפת לחשבון גדול דייקא שממשיך גילוי אור א"ס ב"ה הסוכ"ע בחי'
שמו הגדול.

כלומר, כמו בצדקה, "כל פרוטה מצטרפת לחשבון גדול" — "גדול" דווקא — משום שהיא ממשיכה גילוי של אור
אין סוף ברוך הוא, סובב כל עלמין, בחינת "שמו הגדול".

8 והמשכה זו היא בבחי' מדת מלכותו ית' מקור דבי"ע הנקראת חשבון וזהו בואו חשבון. ועד"ז הוא ג"כ
בכל המצות וע"ז נאמר והיה מספר בני ישראל כו'

והמשכה זו היא לבחינת מלכותו יתברך, מקור העולמות בריאה, יצירה ועשיה, הנקראת חשבון; וזהו "בואו חשבון".
כך הוא גם בכל המצוות, ועל כך נאמר: "והיה מספר בני ישראל וגו'",

אשר לא ימד ולא יספר לפי שממשיכים מבחינת חשבון גדול כו' וכמ"ש בביאור ע"פ מי מנה הנ"ל.
"אשר לא ימד ולא יספר", מפני שהם ממשיכים מבחינת חשבון גדול וכו', וכמו שכתוב בביאור על "מי מנה"
שהוזכר לעיל.

והנה בעבודת ה' צ"ל ג"כ ב' בחי' חשבון. הא' כמ"ש בזהר פ' קרח (דקע"ח א') דבכל ליליא וליליא עד לא
ישכב ועד לא נאים.

והנה, בעבודת ה' צריכים להיות גם שני אופנים של חשבון. הראשון הוא כמו שכתוב בזהר, פרשת קורח (קע"ח
ע"א): שבכל לילה ולילה, לפני שהוא שוכב ולפני שהוא נרדם,

בעי בר נש למעבד חושבנא מעובדוי דעבד כל ההוא יומא ויתוב מינייהו ויבעי עלייהו רחמי כוי וכמו שכתוב ענין זה באריכות בסש"ב [בספר של בינונים] פכ"ט.

האדם צריך לעשות חשבון על המעשים שעשה במשך אותו יום, לשוב עליהם ולבקש עליהם רחמים וכו'; וענין זה נכתב בהרחבה בספר של בינונים, פרק כ"ט.

והבי' הוא המחשבה וההתבוננות בגדולת א"ס ב"ה ומלכותו למעלה עד אין קץ ולמטה עד אין תכלית כוי ואשר קדשנו במצותיו שהם המשכות אור א"ס ב"ה ממש כוי:

והשני הוא המחשבה וההתבוננות בגדולת אין סוף ברוך הוא ובמלכותו, למעלה עד אין קץ ולמטה עד אין תכלית וכו', ובכך ש"אשר קדשנו במצותיו" — שהמצוות הן המשכות של אור אין סוף ברוך הוא ממש וכו'.

9 וענין עיר סיחון דקאי על התפלה כי התפלה נק' צלותא וכמ"ש בדניאל [וי' י"א] ומצלא ומודה כוי ויעתר יצחק תרגומו וצלי יצחק.

ענין "עיר סיחון" מתייחס לתפילה, שכן תפילה נקראת "צלותא", כמו שכתוב בדניאל [וי' י"א]: "והתפלל והודה" וכו'; ואת "ויעתר יצחק" מתרגם אונקלוס: "וצלי יצחק".

והענין כי מצלי הוא לשון הטייה כמו אצלי ודוך (בגמ' [בגמרא] ספ"ק [סוף פרק קמא] דביצה). וכן תרגום לא תטה משפט לא תצלי.

הביאור הוא ש"מצלי" הוא לשון של הטייה, כמו "אצלי ודוך" (בגמרא, בסוף הפרק הראשון של ביצה). וכן מתרגם אונקלוס את "לא תטה משפט": "לא תצלי".

והנה התפלה הוא כענין יהי רצון שממשיכים ועושים בחי' רצון ורצון הוא בחי' כתר וזהו ענין סנד"ל [סנדלפון] קושר כתרים לקונו מתפללותיהן של ישראל, וכמ"ש ע"פ מה יפו פעמיך בנעלים ובד"ה נר חנוכה כוי

והנה, התפילה היא בבחינת "יהי רצון": ממשיכים ומחוללים בחינה של רצון, והרצון הוא בחינת כתר. וזהו עניינו של סנדלפון, "קושר כתרים לקונו מתפללותיהם של ישראל", כפי שנאמר על הפסוק "מה יפו פעמיך בנעלים", ובמאמר המתחיל "נר חנוכה" וכו',

מזוזה מימין כוי, והנה המשכת בחי' כתר הוא שממלי' דאצי' נעשה עתיק יומין וכתר לבריא

"מזוזה מימין" וכו'. והנה, המשכת בחינת כתר היא שממלכות דאצילות נעשה עתיק יומין וכתר לבריא;

וכן ממלי דא"ס נעשה עתיק יומין וכתר לאצילות וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שמ"א פ"ג [פרק ג'] שהכתר הוא הממוצע כו'.

וכך גם ממלכות דאין סוף נעשה עתיק יומין וכתר לאצילות, כמו שכתוב בעץ חיים, שער מ"א, פרק ג', שכתר הוא הממוצע וכו'.

10 וזהו ענין שהתפלה נקי צלותא לשון הטיה שממשיכים ומטים כביכול הארת אור א"ס ב"ה שיהיה נמשך להיות בבחי' כתר לאצילות וזהו ג"כ פי' עתיק יומין מלשון המעתיק הרים.

וזהו הטעם לכך שהתפילה נקראת "צלותא", מלשון הטיה: כביכול, ממשיכים ומטים את הארת אור אין סוף, ברוך הוא, כדי שתימשך ותהיה בבחינת כתר לאצילות. וזהו גם פירוש "עתיק יומין", מלשון "המעתיק הרים",

ומלשון אשר העתיקו אנשי חזקיה שמעתיק מספר אל ספר. וכך הוא ההמשכה מבחי' מלי דא"ס להיות יהי רצון עתיק וכתר לאצילות כו'.

וכן מלשון "אשר העתיקו אנשי חזקיה", שפירושו העברה מספר אחד לספר אחר. וכך נמשכת בחינת מלכות דאין סוף, ונעשית "יהי רצון", עתיק וכתר לאצילות וכו'.

ובזה יובן מארז"ל [מאמר רבותינו זכרונם לברכה] בפ"ק [בפרק קמא] דברכות (דף ה' סע"ב [סוף עמוד ב]) בענין כשלא המתין על חבריו המתפלל והניחו יחידי בבהכ"נ [בבית הכנסת] ולא עוד אלא שגורם לשכינה שתסתלק מישראל שנאמר ויעתק צור ממקומו.

ובכך יובן מאמר חז"ל בפרק הראשון של ברכות (סוף דף ה' ע"ב), על מי שלא המתין לחבריו שהתפלל והניח אותו לבדו בבית הכנסת: "ולא עוד אלא שגורם לשכינה שתסתלק מישראל, שנאמר: ויעתק צור ממקומו".

כי ע"י התפלה הוא גורם המשכה מלמעלה למטה וזהו המשכת בחי' ע"י וכתר וזהו ענין השראת השכינה וכמ"ש מזה בביאור ע"פ שחורה אני ונאווה דבחי' מלי דאצי' כשנעשים ע"י דכריאה זהו פי' שכינה ששוכן בבי"ע כו'

שהרי באמצעות התפילה גורמים להמשכה מלמעלה למטה; וזהו המשכת בחינת עתיק יומין וכתר, וזהו ענין השראת השכינה. כפי שנתבאר בענין זה בביאור על הפסוק "שחורה אני ונאווה": כאשר בחינת מלכות דאצילות נעשית בחינת עתיק יומין דכריאה, זהו פירוש "שכינה" — שהיא שוכנת בכריאה, ביצירה ובעשייה וכו';

ע"ש ולכן להפך מחמת שטרף תפלת חבירו נאמר ויעתק צור כו' שהוא הסתלקות השכינה ח"ו [חס ושלום].

ע"ן שם. לכן, להפך, מפני שהפריע לתפילת חבירו נאמר "ויעתק צור" וכו' — כלומר, הסתלקות השכינה, חס ושלום.

11 וזהו שנק' התפלה שיחה לשון הזה. וזהו ג"כ ענין וישע ה' אל הבל. לי [לשון] פנה והוא ענין הנ"ל בפי צלותא לשון הטייה.

ומשום כך התפילה נקראת שיחה, מלשון הזה. זהו גם פירוש "וישע ה' אל הבל": "וישע" הוא לשון פנייה, וזהו הענין שהוזכר לעיל בפירוש "צלותא", מלשון הטייה.

ועד"ז י"ל [יש לומר] ג"כ פי מארז"ל [מאמר רבותינו זכרונם לברכה] בשעה שישראל אומרים אמן יהא שמיה רבא הקב"ה מנענע ראשו וכמבואר ענין זה ס"פ שלח.

ועל דרך זו אפשר להסביר גם את מאמר חז"ל: "בשעה שישראל אומרים אמן יהא שמיה רבא, הקדוש ברוך הוא מנענע ראשו", כפי שמבואר ענין זה בסוף פרשת שלח.

אך פי הנענוע י"ל [יש לומר] שזהו כענין וישע ה' אל הבל וכן"ל וזהו פי כנועם שיח סוד שרפי קדש. אולם את ענין ההנעה אפשר לפרש כך: היא כענין "וישע ה' אל הבל", כנוכר לעיל. וזהו פירוש "כנועם שיח סוד שרפי קודש".

דפי שיח היינו כנ"ל בענין התפלה שנק' שיחו והנה יש לעומת זה ג"כ עיר סיחון והוא ע"ד מ"ש בדור הפלגה נבנה לנו עיר כו'

פירוש "שיח" הוא כנוכר לעיל בענין התפילה, הנקראת "שיחו" — דיבורו. והנה, לעומת זאת יש גם "עיר סיחון", בדומה למה שנאמר בדור הפלגה: "נבנה לנו עיר" וגו';

וכמ"ש בזהר פ' נח (דף ע"ד א') נתקין באתר דא עיר כו' (ושם דף ע"ד ב')

וכמו שנאמר בזהר, פרשת נח (דף ע"ד ע"א): "נתקין באתר דא עיר" וגו' (ושם, דף ע"ד ע"ב);

והיינו המשכת בחינת אותיות בסטרא דקליפה כמו לשון הרע ודומיהן ועמ"ש ע"פ זאת תהיה תורת המצורע כי כל צירוף נק' בית וכללות הדבור נק' עיר.

כלומר, המשכת בחינת האותיות אל צד הקליפה, כגון לשון הרע וכיוצא בזה. וע"ן במה שנתבאר על הפסוק "זאת תהיה תורת המצורע": כל צירוף נקרא בית, וכללות הדיבור נקראת עיר.

ועי' ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] כעיר זה שמהלך אחר סיחה נאה כו' ועמ"ש בפי' ויחי ע"פ אסרי לגפן בפי' עירה.

ועל כך אמרו חז"ל: "כעיר זה שמהלך אחר שיחה נאה" וגו'. ועיין במה שנתבאר בפרשת ויחי, על הפסוק "אסרי לגפן", בפירוש "עירה".

ובפי' בשלח בד"ה לסוסתי ברכבי פרעה בענין אותיות שבלעומת זה כו' ועיין בזהר פי' בלק (דף קצ"ט סע"ב [סוף עמוד ב] ודף ר"א ע"ב)

וכן בפרשת בשלח, במאמר המתחיל "לסוסתי ברכבי פרעה", בעניין אותיות שכבד שכנגד וגו'. ועיין בזהר, פרשת בלק (סוף דף קצ"ט ע"ב ודף ר"א ע"ב).

ועיין בע"ח [בעץ חיים] שער מ"ח פ"ג [פרק ג'] בפי' אם תגביהי כנשר משם אורידך נאם ה' והפי'

ועיין בעץ חיים, שער מ"ח, פרק ג, בפירוש הפסוק "אם תגביהי כנשר, משם אורידך נאום ה'"; והפירוש

שנאם ה' ודבורו הוא המוריד ומשפיל הקליפות היצה"ר [היצר הרע] וסט"א [וסטרא אחרא] וכך האדם ע"י עסקו בתורה כו' וכמ"ש בפי' מקץ בד"ה רני ושמחי בת כו'.

הוא ש"נאום ה'", דיבורו, הוא שמוריד ומשפיל את הקליפות, את היצר הרע ואת סטרא אחרא; וכך גם האדם, באמצעות עיסוקו בתורה וכו', וכמו שכתוב בפרשת מקץ, במאמר המתחיל "רני ושמחי בת" וכו'.

וזהו ומגיד לאדם מה שיחו. דהיינו אם לא נתפתה ביצרו לימשך ח"ו [חס ושלום] באותיות ודבורים האסורים. כ"א שיחו הוא התורה שהיא בחי' מ"ה [שם מ"ה] כו' וכנ"ל:

וזהו [פירוש] "ומגיד לאדם מה שיחו": כלומר, אם לא התפתה ליצרו להימשך, חס ושלום, אחר אותיות ודיבורים אסורים, אלא שיחו הוא התורה, שהיא בחינת מ"ה וכו', כנזכר לעיל.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/chukas/11/

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק